

SỐ 475

## KINH DUY-MA

(KINH DUY-MA-CẬT SỞ THUYẾT)

*Hán dịch: Đời Hậu Tần, Tam tạng Pháp sư Cưu-ma-la-thập, người nước Quy Tư.*

### 1. Tịnh độ.

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Thế Tôn ở tại thành Tỳ-da-ly, trong lâm viên Yêm-ma-la, cùng với chúng đại Tỳ-kheo tám ngàn vị, chúng Đại Bồ-tát ba mươi hai ngàn vị. Chúng Đại Bồ-tát là những vị mà ai cũng biết, bản hạnh của đại trí đã hoàn thành cả, thường được uy đức của chư Phật xây dựng, làm thành trì mà tiếp nhận, giữ gìn chánh pháp, hùng biện như tiếng sấm, uy danh vang động khắp cả mười phương, mọi người không mời, vẫn đến làm bạn để đem lại yên vui cho họ, tiếp nối dòng giống Tam bảo, làm cho không bị tuyệt diệt, chiến thắng ma vương oán thù, chế ngự các phái ngoại đạo, đã được trong sạch, vĩnh viễn diệt hết những thứ ngăn che và ràng buộc, tâm trí thường xuyên sống trong giải thoát vô ngại, niệm Tổng trì, định Tổng trì và tài hùng biện đều không cùng tận, Bồ thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí tuệ, cùng với phương tiện, lực, không phẩm chất nào mà không đầy đủ, đạt đến pháp Nhẫn vô sinh vốn không thủ đắc gì cả, đã thuận theo và chuyển đẩy bánh xe chánh pháp không còn thoái lui, khéo biết thật tướng của các pháp và trình độ nơi chúng sinh, trù lên trên các chúng mà không có gì e sợ, tu sửa tâm tánh bằng công đức và trí tuệ, trang sức thân thể bằng tướng tốt và vẻ đẹp nên hình dáng bậc nhất, xả bỏ mọi sự trang điểm, làm đẹp của thế gian, danh tiếng cao cả, quá hơn núi Tu-di, đức tin sâu xa, kiên cố như đá kim cương, chánh pháp soi khắp mà mưa xuống nước ngọt cam lộ, lời tiếng nhiệm mầu bậc nhất trong mọi thứ lời tiếng, nhập sâu nơi duyên khởi, không còn cả thói quen về nhị biên có không, thuyết pháp thì không sợ, tựa như sấm lên, pháp được thuyết ra thì tựa như sấm sét, không thể ước lượng và vượt quá ước lượng, quy tụ vàng ngọc của chánh pháp tựa như thuyền trưởng nơi biển cả, thấu triệt nghĩa lý sâu xa, nhiệm mầu của các pháp, khéo biết khuynh hướng và kiến thức của muôn loài, gần được tuệ giác tự tại, mười Năng lực, bốn Vô úy và mười tám pháp Bất cộng của Phật, tất cả toàn là những phẩm chất không gì có thể so sánh, đóng bít tất cả cửa ngõ của các nẻo đường ác, sinh trong năm đường mà biểu hiện thân hình của năm đường ấy, là vị thầy thuốc vĩ đại, khéo chữa mọi bệnh, tùy bệnh cho thuốc, khiến được bình phục, tạo thành vô lượng công đức, làm sạch vô biên thế giới, ai thấy ai nghe đều được lợi ích, việc làm không gì là không hiệu quả. Tất cả phẩm chất như vậy, chúng Đại Bồ-tát ấy đều có đủ cả. Danh hiệu các vị là Bồ-tát Đẳng Quan, Bồ-tát Bất Đẳng Quan, Bồ-tát Đẳng Bất Đẳng Quan, Bồ-tát

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Định Tự Tại Vương, Bồ-tát Pháp Tự Tại Vương, Bồ-tát Pháp Tướng, Bồ-tát Quang Tướng, Bồ-tát Quang Nghiêm, Bồ-tát Đại Nghiêm, Bồ-tát Bảo Tích, Bồ-tát Biện Tích, Bồ-tát Bảo Thủ, Bồ-tát Bảo Ấn Thủ, Bồ-tát Thường Cử Thủ, Bồ-tát Thường Hạ Thủ, Bồ-tát Thường Thâm, Bồ-tát Hỷ Căn, Bồ-tát Hỷ Vương, Bồ-tát Biện Âm, Bồ-tát Hư Không Tạng, Bồ-tát Chấp Bảo Cự, Bồ-tát Bảo Dũng, Bồ-tát Bảo Kiến, Bồ-tát Đế Võng, Bồ-tát Minh Võng, Bồ-tát Vô Duyên Quán, Bồ-tát Tuệ Tích, Bồ-tát Bảo Thắng, Bồ-tát Thiên Vương, Bồ-tát Hoại Ma, Bồ-tát Điện Đức, Bồ-tát Tự Tại Vương, Bồ-tát Công Đức Tướng Nghiêm, Bồ-tát Sư Tử Hống, Bồ-tát Lô Âm, Bồ-tát Sơn Tướng Kịch Âm, Bồ-tát Hương Tượng, Bồ-tát Bạch Hương Tượng, Bồ-tát Thường Tinh tấn, Bồ-tát Bất Hư Tức, Bồ-tát Diệu Sinh, Bồ-tát Hoa Nghiêm, Bồ-tát Quan Thế Âm, Bồ-tát Đắc Đại Thế, Bồ-tát Phạm Võng, Bồ-tát Bảo Trượng, Bồ-tát Vô Thắng, Bồ-tát Nghiêm Độ, Bồ-tát Kim Kế, Bồ-tát Chân Kế, Bồ-tát Di-lặc, Pháp vương tử Văn-thù-sư-lợi, đồng đẳng như vậy có ba mươi hai ngàn vị.

Lại có mười ngàn Phạm vương, như Phạm vương Thi-khí..., từ những bốn đại lục khác đến chỗ Đức Thế Tôn để nghe pháp. Có một vạn hai ngàn Thiên đế cũng đến từ những bốn đại lục khác và tám bộ có oai lực lớn, cùng đến ngồi trong pháp hội. Đến ngồi trong pháp hội còn có bốn chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di. Lúc này, Đức Thế Tôn thuyết pháp cho các chúng vô số trăm ngàn như vậy, đều cung kính bao quanh Ngài, trông như núi Tu-di nổi bật giữa biển cả. Ngài ngồi trên pháp tòa Sư tử tạo bằng các thứ ngọc, làm mờ các chúng đã đến ở đây.

Bấy giờ, trong thành Tỳ-da-ly có trưởng giả tử tên là Bảo Tích, cùng với năm trăm trưởng giả tử khác cầm những chiếc lọng làm bằng bảy chất liệu quý báu, đi đến chỗ Đức Thế Tôn, đầu mặt lạy ngang chân Ngài. Rồi ai cũng đem lọng của mình hiến lên Đức Thế Tôn. Do sức mạnh nơi tâm trí của Đức Thế Tôn khiến cho những chiếc lọng ấy hợp lại làm một cái, che khắp cả đại thiên thế giới. Cả thế giới vừa rộng vừa dài này hiện ra trong lọng ấy. Những núi Tu-di, núi Tuyết, núi Mục-chân-lân-đà, núi Mục-chân-lân-đà lớn, núi Thơm, núi Ngọc, núi Vàng, núi Đen, núi Sắt bao quanh, núi Sắt bao quanh lớn, biển cả, sông ngòi, dòng thác, suối nguồn, thái dương, nguyệt cầu, tinh tú, Thiên cung, long cung, cung điện của các thần, đều hiện ra trong lọng ngọc. Tất cả mười phương, các vị Thế Tôn, các vị Thế Tôn thuyết pháp cũng hiện ra trong lọng ngọc. Toàn thể các chúng nhìn thấy sức mạnh nơi tâm trí của Đức Thế Tôn thì tán dương là hiếm có, chắp tay lạy Ngài, nhìn Ngài, mắt không rời. Bấy giờ, trưởng giả tử Bảo Tích đối trước Đức Thế Tôn, dùng kệ tụng tán dương Ngài:

*Mắt trong dài rộng  
Như cánh hoa sen  
Tâm sạch vượt qua  
Tất cả thiên định.  
Từ lâu đồn chứa  
Vô lượng nghiệp tịnh  
Dẫn dắt chúng sinh  
Bằng sự Niết-bàn.  
Thế nên con xin  
Kính lạy Thế Tôn  
Chúng con đã được  
Nhìn thấy sức thần.*

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Của Đức Thế Tôn  
Làm cho hiện lên  
Vô lượng quốc độ  
Trong đó ngay như.  
Các vị Thế Tôn  
Đang thuyết chánh pháp  
Chúng con cũng được  
Thấy nghe tất cả.  
Pháp lực Pháp vương  
Siêu việt quần sinh  
Thường cho chúng sinh  
Cả pháp và của.  
Lại khéo phân biệt  
Thật tướng các pháp  
Với Đệ nhất nghĩa  
Cũng không xao động.  
Đối với các pháp  
Ngài đã tự tại  
Con xin kính lạy  
Đức Vua chánh pháp.  
Thế Tôn thuyết pháp  
Siêu việt có không  
Hễ có nhân duyên  
Thì có các pháp.  
Không có bản ngã  
Không có tác giả  
Không có đến cả  
Chủ thể hưởng chịu.  
Nhưng nghiệp thiện ác  
Vẫn không hề mất  
Khởi đầu ở dưới  
Gốc cây Bồ-đề.  
Ngài đã chiến thắng  
Đạo quân ma vương  
Thực hiện Niết-bàn  
Thành tựu Chánh giác.  
Không còn tâm ý  
Không còn thọ tưởng  
Thế mà Ngài vẫn  
Chiến thắng ngoại đạo.  
Ngài đã ba lần  
Chuyển đẩy pháp luân  
Khắp cả toàn thể  
Thế giới đại thiên.  
Pháp luân như vậy

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vốn thường thanh tịnh  
Chứng có trời người  
Ai cũng đắc đạo.  
Ba ngôi Vô thượng  
Xuất hiện thế giới  
Đem pháp diệu này  
Cứu vớt quần sinh.  
Những ai một lần  
Tiếp nhận pháp ấy  
Cũng không bao giờ  
Còn bị thoái chuyển.  
Mà là thường xuyên  
Thể hiện vắng lặng  
Như thế Thế Tôn  
Là đại y vương.  
Cứu vớt chúng sinh  
Vượt qua già chết  
Con lạy Biển pháp  
Công đức vô biên.  
Y như núi lớn  
Chê khen không động  
Từ bi thương hết  
Người thiện kẻ ác.  
Tâm Ngài bình đẳng  
Tựa như không gian  
Ai nghe về đấng  
Quý nhất loài người.  
Mà không tôn kính  
Và không phụng sự  
Con hiến Thế Tôn  
Chiếc lọng tầm thường.  
Vậy mà trong đó  
Hiện lên đủ cả  
Đại thiên thế giới  
Thiên cung, Long cung.  
Cùng với cung điện  
Của cả tám bộ  
Lại hiện toàn thể  
Vũ trụ vạn hữu.  
Đấng mười Năng lực  
Từ bi biểu hiện  
Đến như thế ấy  
Làm cho các chúng.  
Thấy sự hiếm có  
Ai cũng tán dương

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Con xin lạy Đấng  
Cao nhất ba cõi.  
Pháp vương rất thánh  
Ai cũng quy ngưỡng  
Lắng lòng nhìn Ngài  
Ai cũng hoan hỷ.  
Ai cũng thấy Ngài  
Ở trước mặt mình  
Đó là sức thần  
Đặc biệt của Ngài.  
Dùng một âm thanh  
Ngài thuyết chánh pháp  
Chúng sinh các loài  
Ai cũng hiểu cả.  
Ai cũng bảo rằng  
Ngài nói như mình  
Đó là sức thần  
Đặc biệt của Ngài.  
Âm thanh duy nhất  
Thuyết pháp duy nhất  
Chúng sinh các loài  
Ai cũng hiểu cả.  
Tiếp nhận khác nhau  
Ích lợi cũng khác  
Đó là sức thần  
Đặc biệt của Ngài.  
Ngài thuyết chánh pháp  
Bằng một âm thanh  
Mà người lo sợ  
Người lại vui mừng.  
Người sinh chán bỏ  
Người hết hoài nghi  
Đó là sức thần  
Đặc biệt của Ngài.  
Con xin kính lạy  
Đấng mười Năng lực  
Cực kỳ tinh tấn  
Con xin kính lạy.  
Đấng đã hoàn thiện  
Sự không e sợ  
Con xin kính lạy  
Đấng đã đủ cả.  
Phẩm chất đặc biệt  
Con xin kính lạy  
Đấng Đại Đạo Sư*

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Của cả mọi người.  
Con xin kính lạy  
Đấng đã diệt trừ  
Kết thất ràng buộc  
Con xin kính lạy.  
Đấng đã đạt đến  
Bờ bến bên kia  
Con xin kính lạy  
Đấng đã vượt qua.  
Toàn thể thế gian  
Con xin kính lạy  
Đấng đã rời hẳn  
Nẻo đường sống chết.  
Trạng huống qua lại  
Của các chúng sinh  
Ngài rõ tất cả  
Ngài đã khéo léo.  
Thể hiện giải thoát  
Đối với các pháp  
Ngài như hoa sen  
Không dính việc đời.  
Ngài khéo nhập vào  
Cái hạnh rộng lặng  
Ngài khéo thấu triệt  
Thật tướng các pháp.  
Không còn chướng ngại  
Con xin kính lạy  
Đấng như hư không  
Không dựa đâu cả.*

Trưởng giả tử Bảo Tích nói kệ tụng ấy rồi, lại thưa với Phật:

–Bạch Thế Tôn! Năm trăm trưởng giả tử đi với con đây đều đã phát tâm Bồ-đề vô thượng, ước muốn được nghe về sự thực hiện tịnh độ. Kính xin Đức Thế Tôn nói cho chúng con về việc làm để thực hiện tịnh độ của các vị Bồ-tát.

Đức Thế Tôn nói:

–Tốt lắm, Bảo Tích! Ông có thể vì các vị Bồ-tát mà hỏi Như Lai về việc làm để thực hiện tịnh độ. Ông hãy nghe cho kỹ, hãy khéo nghĩ nhớ. Như Lai sẽ nói cho ông.

Bảo Tích và năm trăm trưởng giả tử vâng lời mà nghe.

Đức Thế Tôn nói:

–Này Bảo Tích! Chúng sinh là tịnh độ của Bồ-tát. Tại sao? Vì Bồ-tát tùy chúng sinh được giáo hóa mà lấy tịnh độ, tùy chúng sinh được thuần hóa mà lấy tịnh độ, tùy chúng sinh đáng do tịnh độ nào mới nhập tuệ giác của Phật mà lấy tịnh độ ấy, tùy chúng sinh nên do tịnh độ nào mới mọc lên gốc rễ Bồ-tát mà lấy tịnh độ ấy. Sự thể vì Bồ-tát lấy tịnh độ toàn là để đem lại lợi ích cho chúng sinh. Như có người muốn xây dựng lầu đài trên chỗ đất trống thì tùy ý vô ngại. Nếu ở trong hư không thì không bao giờ thành tựu gì cả. Bồ-tát cũng vậy, vì tạo mọi thành tựu cho chúng sinh mà nguyện lấy tịnh độ:

nguyện lấy tịnh độ không phải ở trong không.

Bảo Tích! Tâm ngay thẳng là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh không dua nịnh vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Tâm sâu xa là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh gồm đủ công đức vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Tâm Bồ-đề là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh theo Đại thừa vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Bồ thí là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh có thể bỏ, cho tất cả vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Giữ giới là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh làm theo mười nghiệp thiện vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Nhẫn nhục là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh với ba mươi hai tướng trang nghiêm vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Tinh tấn là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh siêng tu tất cả công đức vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Thiển định là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh tâm không loạn động vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Trí tuệ là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh thuộc loại chánh định vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Bốn Tâm vô lượng là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh Từ, Bi, Hỷ, Xả vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Bốn pháp nhiếp hóa là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh thuộc về giải thoát vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Phương tiện là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh đạt phương tiện vô ngại đối với các pháp vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Ba mươi bảy Bồ-đề phần là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì những chúng sinh có Niệm xứ, có Chánh cần, có Thần túc, có Căn, có Lực, có Tuệ giác và có đường chánh vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Tâm hồi hướng là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì được tịnh độ hoàn hảo với tất cả phẩm chất tốt đẹp. Khéo nói để trừ khử tám tai nạn là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì được tịnh độ không có ba đường ác, tám tai nạn. Tự giữ giới hạnh mà không chê lỗi người là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì tịnh độ không có danh từ phạm giới. Mười nghiệp thiện là tịnh độ của Bồ-tát, khi Bồ-tát thành Chánh giác thì chúng sinh không chết yểu, rất giàu có, đủ phạm hạnh, nói chắc thật, nói hòa nhã, nói hóa giải, nói hữu ích, không ganh ghét, không giận dữ và thấy chính xác vãng sinh nơi tịnh độ của Bồ-tát. Bảo Tích! Đại loại như vậy, Bồ-tát tùy tâm ngay thẳng mà phát khởi việc làm, tùy chỗ phát khởi việc làm mà được tâm sâu xa, tùy tâm sâu xa mà ý thức được thuần hóa, tùy ý thức được thuần hóa mà làm đúng như nói, tùy làm đúng như nói mà hồi hướng, tùy hồi hướng mà có phương tiện, tùy phương tiện mà tác thành cho chúng sinh, tùy chỗ tác thành cho chúng sinh mà quốc độ thanh tịnh, tùy quốc độ thanh tịnh mà thuyết pháp thanh tịnh, tùy thuyết pháp thanh tịnh mà tuệ giác thanh tịnh, tùy tuệ giác thanh tịnh mà tâm thanh tịnh, tùy tâm thanh tịnh mà công đức thanh tịnh. Do vậy, Bảo Tích! Bồ-tát muốn được tịnh độ thì phải tịnh tâm, tâm tịnh thì độ tịnh.

Lúc ấy, Tôn giả Xá-lợi-phất, vâng theo sức mạnh nơi tâm trí của Đức Thế Tôn mà nghĩ: “Nếu Bồ-tát tâm tịnh thì độ tịnh, vậy Đức Thế Tôn của chúng ta đây khi làm Bồ-tát, tâm ý hẳn là dơ bẩn chẳng, tại sao quốc độ này như bản đến như thế?”

Đức Thế Tôn biết ý nghĩ ấy, nên bảo:

– Ý Tôn giả nghĩ thế nào? Mặt trời mặt trăng kia như bản chẳng, tại sao người mù không thấy?

Tôn giả thưa:



–Không phải, bạch Thế Tôn! Sự thể này là lỗi ở người mù, không phải ở mặt trời mặt trăng.

–Này Xá-lợi-phất! Vì chúng sinh tội lỗi nên không thấy quốc độ của Như Lai trang nghiêm thanh tịnh. Điều đó không phải là lỗi của Như Lai. Này Xá-lợi-phất! Quốc độ của Như Lai thanh tịnh mà Tôn giả không thấy.

Khi đó, Phạm vương Loa Kế bạch với Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Xin Tôn giả đừng có ý nghĩ ấy, rằng quốc độ này là nhơ bẩn. Tại sao? Vì chính con thấy quốc độ của Đức Thế Tôn Thích-ca thanh tịnh như là Thiên cung Tự tại.

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Còn tôi thì thấy quốc độ này bao nhiêu là gò đồng, hầm hố, gai góc, cát sỏi, núi đồi, đất đá, nhơ bẩn tràn trề.

Phạm vương Loa Kế bạch:

–Vì tâm của Tôn giả có cao có thấp, lại không dựa vào tuệ giác của Phật, mới thấy quốc độ này dơ bẩn. Tôn giả Xá-lợi-phất! Bồ-tát đối với chúng sinh toàn là bình đẳng, trong chỗ sâu xa của tâm trí đã là thanh tịnh, lại dựa vào tuệ giác của Phật, thì quốc độ này thanh tịnh.

Lúc ấy, Đức Thế Tôn lấy ngón chân ấn xuống đất, tức thì cả đại thiên thế giới có bao nhiêu trăm ngàn châu ngọc trang trí, y như quốc độ Bảo trang nghiêm của Đức Như Lai Bảo Trang Nghiêm. Toàn thể đại chúng tán dương là sự chưa từng có và ai cũng tự thấy ngồi trên hoa sen ngọc.

Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Tôn giả hãy nhìn sự thanh tịnh của quốc độ này.

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa:

–Dạ vâng, bạch Thế Tôn! Thật con chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe. Quốc độ này hiện ra toàn là thanh tịnh.

Đức Thế Tôn bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Quốc độ của Như Lai cũng thanh tịnh đến như vậy, nhưng vì hóa độ những kẻ thấp kém nên hiện ra dơ bẩn. Sự thể cũng như chư Thiên cùng ăn bát ngọc, nhưng tùy phước của mỗi người mà thấy màu cơm khác nhau. Ấy vậy, Xá-lợi-phất, hễ ai tâm tịnh thì thấy quốc độ này đủ thứ trang nghiêm.

Khi Đức Thế Tôn thị hiện sự trang nghiêm của quốc độ này thì năm trăm trưởng giả tử đi với Bảo Tích đều được pháp Nhẫn vô sinh, tám mươi bốn ngàn người phát tâm Bồ-đề vô thượng. Đức Thế Tôn thu thần túc, quốc độ này trở lại như cũ, thì ba mươi hai ngàn trời với người cầu Thanh văn thừa, biết các pháp hữu vi toàn là vô thường, xa lìa mọi trần cấu, Pháp nhãn trong sáng, tám ngàn Tỳ-kheo không còn tham vướng nơi các pháp, phiền não hết sạch, tâm ý giải tỏa.

## 2. Phương tiện.

Bấy giờ, trong thành lớn Tỳ-da-ly có trưởng giả tên là Duy-ma, đã từng hiến cúng vô lượng chư Phật, trồng sâu gốc lành, được pháp Nhẫn vô sinh, hùng biện vô ngại, thần thông diệu dụng, được các Tổng trì, được sự không sợ, chiến thắng ma vương thù oán, nhập vào pháp môn sâu xa, khéo léo về Trí độ, tinh thông phương tiện, đại nguyện thành tựu, biết rõ khuynh hướng của tâm trí chúng sinh, phân biệt các căn lanh chậm, đối với Phật đạo thì tâm đã thuần thực và quyết định nơi pháp Đại thừa, mọi việc làm đều khéo lượng định, cử động theo cử động của Phật, tâm như biển cả, được chư Phật tán dương, đệ tử của Ngài là Phạm vương, Đế Thích, những vị Hộ thế đều kính trọng cả.



Vì muốn hóa độ mọi người, Trưởng giả Duy-ma sử dụng phương tiện khéo léo mà cư trú trong thành Tỳ-da-ly, với tư thế thu phục những người nghèo nàn bằng tài sản vô lượng, thu phục những người phạm giới bằng giới hạnh thanh tịnh, thu phục những người giận dữ bằng nhẫn nhục thuận hòa, thu phục những người biếng nhác bằng tinh tấn vĩ đại, thu phục những người loạn tâm bằng thiền định nhất tâm, thu phục những người vô trí bằng trí tuệ quyết định. Làm người bạch y mà lại kính giữ giới hạnh thanh tịnh của bậc Sa-môn, ở trong gia đình mà không vướng mắc nơi ba cõi, thị hiện có vợ con mà thường tu phạm hạnh, thị hiện có bà con mà thường thích xa rời, dùng phục sức đẹp mà trang nghiêm thân thể bằng các tướng hảo, ăn uống mà lấy sự vui thích thiền định làm mùi vị, đến chỗ cờ bạc là chỉ để hóa độ cho người, tiếp nhận dị giáo mà không làm thương tổn chánh tín, biết rành sách đời mà thường thích pháp Phật, ai cũng kính trọng mà làm bậc cao nhất trong sự hiến cúng, chấp hành chánh pháp mà thu phục lớn nhỏ, mọi sự mưu sinh tuy được lợi lộc mà không lấy làm mừng, đến các ngã tư để tạo mọi ích lợi cho người, tham gia việc nước để che chở tất cả, vào chỗ diễn thuyết và hội thảo thì hướng dẫn bằng Đại thừa, vào các học đường thì mở mang tuổi trẻ, vào các ổ điểm để nói lên tội lỗi của dân dục, vào các quán rượu để làm cho người tỉnh trí. Ở trong thành phần trưởng giả thì làm trưởng giả cao quý để nói cho họ về chánh pháp thù thắng, ở trong thành phần cư sĩ thì làm cư sĩ cao quý để cắt đứt sự tham đắm cho họ, ở trong thành phần Sát-lợi thì làm Sát-lợi cao quý để dạy sự nhẫn nhục cho họ, ở trong thành phần Bà-la-môn thì làm Bà-la-môn cao quý để dứt trừ sự ngạo mạn của họ, ở trong thành phần đại thần thì làm đại thần cao quý để dạy chánh pháp cho họ, ở trong thành phần vương tử thì làm vương tử cao quý để dạy sự trung hiếu cho họ, ở trong thành phần nội quan thì làm nội quan cao quý để dạy sửa cho cung nữ, ở trong thành phần dân chúng thì làm người dân cao quý để khiến cho dân chúng tạo phước, ở trong thành phần Phạm thiên thì làm Phạm thiên cao quý để dạy tuệ giác siêu việt cho họ, ở trong thành phần Đế Thích thì làm Đế Thích cao quý để chỉ dạy sự vô thường, ở trong thành phần Hộ thế thì làm Hộ thế cao quý để hộ trì chúng sinh.

Trưởng giả Duy-ma đem bao nhiêu phương tiện như vậy mà tạo lợi ích cho mọi người. Lại còn dùng phương tiện thị hiện thân thể bị bệnh. Vì trưởng giả bị bệnh nên quốc vương, đại thần, trưởng giả, cư sĩ, Bà-la-môn..., các vương tử cùng với những quan chức liên hệ, nhiều ngàn người đến thăm bệnh. Ai đến thăm, Trưởng giả Duy-ma cũng nhân nơi thân bệnh mà thuyết pháp:

–Các Nhân giả! Thân này là không thường, không mạnh, không sức, không chắc, là vật chóng suy yếu, không thể tin được. Là đau khổ, là buồn bực, là nơi mọi bệnh tập hợp, các Nhân giả, cái thân như vậy người sáng suốt đừng có tin cậy. Thân này như đồng bọt, không thể nắm nắm; thân này như bong bóng, không thể còn lâu; thân này như sóng nắng, sinh từ khát ái; thân này như cây chuối, ruột không có chắc; thân này như ảo thuật, sinh từ điên đảo; thân này như chiêm bao, hư vọng thấy ra; thân này như hình ảnh, hiện từ nghiệp lực; thân này như tiếng vang, thuộc các nhân duyên; thân này như mây nổi, chốc lát tan mất; thân này như điện chớp, một thoáng không ngừng. Thân này không có chủ thể nên như đất, thân này không có tự ngã nên như lửa, thân này không có sinh mệnh nên như gió, thân này không có tái sinh nên như nước. Thân này không thật, bốn đại làm nhà; thân này trống rỗng, không ngã, ngã sở; thân này vô tri, như cỏ cây ngói đá; thân này không có tạo tác, chỉ như sức gió chuyển động; thân này bất tịnh, dơ bẩn đầy dẫy; thân này đối trá, dấu nhờ tắm rửa ăn mặc cũng chắc chắn bị hoại diệt;

## LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thân này là tai họa vì đủ cả một trăm lẻ một bệnh khổ; thân này như giếng gò, vì bị già yếu thúc bách; thân này không cố định, thế nào cũng chết; thân này như rắn độc, như giặc thù, như xóm vắng vì do ấm xứ giới hợp thành.

Các Nhân giả! Thân này đáng chán, nên thích thân Phật. Vì thân Phật là Pháp thân, sinh từ vô lượng công đức trí tuệ, từ giới định tuệ giải thoát và giải thoát tri kiến, Từ, Bi, Hỷ, Xả, từ các pháp Ba-la-mật là Bồ thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí tuệ; sinh từ phương tiện, từ sáu Thông, từ ba Minh, từ ba mươi bảy Bồ-đề phần, từ Chỉ và Quán; sinh từ mười Lực, bốn Vô úy, mười tám Bất cộng; sinh từ sự đoạn trừ tất cả điều ác mà tập hợp tất cả điều thiện, từ sự chân thật, sự bất phóng dật: từ vô lượng pháp thanh tịnh như vậy mà sinh thân Phật. Các Nhân giả! Muốn được thân Phật, khỏi mọi bệnh tật của chúng sinh, thì phải phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Cứ như vậy, Trưởng giả Duy-ma đã nói pháp thích hợp cho những người đến thăm bệnh ông, khiến cho nhiều ngàn người cùng phát tâm Bồ-đề vô thượng.